

Műveltsége és szilárd magyarságszeretete példaképpé emelte

Nyugodj békében Miklós!

Elment Hornyik Miklós író, barátom.

Néhány éve találkoztunk csak először, Budapesten. Mégis, mintha már évtizedek óta ismertük volna egymást. Ő már elfelé, jómagam befelé lépdeltem a magyar kultúra ösvényén; ő az irodalmat, jómagam a filozófiát cipelve. Egykor tanított, én most tanítok. Budapestre családjával, az elszakított Délvidékről érkezett (talán menekült – bár erről nem szeretett beszélni), én az elszegényedő Kelet-Magyarországról. Kissé magányosan. Fiúgyermekét – aki idősebb nálam – ugyanúgy Csongornak hívják, mint az én véretem. Miklós egy generációval előttem járt, ennek minden kulturális és nemzedéki különbségével. Csupa-csupa különbség és párhuzam, amit hosszan mesélhetnék még. A közös nevező mégis a magyarságszeretet volt. Ami, minden igaz magyar embert összehoz, bárhová is sodorja az élet.

Amióta Magyarországra érkezett családjával, dolgozott tévében, újságnál, fordított, könyveket írt – de legfontosabbnak mindig az ifjak támogatását tartotta. Így kerültem mellé én is. Sokat köszönhetünk neki, mi magyar fiatalok. Egyik kedvenc szerzője, Ottlik Géza írja: „Maradjon a lelkünkben egy szöglet fiatalon és tisztán.” Míg mellettünk volt, ezt az imperatívuszt mindig betartotta.

Aztán elengedte kezünk és elment. Szellemi lábnymokkal maga mögött hagyta itt az anyagi világot.

Budapesten, a Szent Anna templom urnatemetőjében helyezték örök nyugalomra. A ravatalnál, a szentmise

alatt, sorra vettem magamban, hogy mi mindenben segített nekem élete alkonyán. Könyveket kaptam tőle okulásaképp, tanácsokat gondolataimhoz, írásaimhoz. Több televíziós műsorban lehettem vele együtt és hallgathattam bölcs meglátásait. Őszinte kritikával segítette és ajánlója volt kézírataimnak. Tanáremberként voltam az ő diákja. De műveltsége és szilárd magyarságszeretete is példaképpé emelte őt.

Önzetlenségéről és segítőkészségéről csak egy történetet osztanék meg. (Bár ő biztos nem örülne neki, hogy hálából írom ezt le, hisz kötelességének tartotta a fiatalok támogatását.)

Múlt nyáron, mikor betegsége elhatalmasodni látszott, s nem tudott jó ideig dolgozni, de az akkori csatáját még megnyerte a halállal, az első dolgai közt fontosnak tartotta, hogy felhívjon és értékelje egy kéziratomat. És ő kért bocsánatot, hogy betegsége miatt késlekedve tette...

A szentmise végén egy idős barátommal megosztottam kételyem. Mennyi mindent adott ő nekem, nekünk, még akkor is, mikor az életéért küzdött; és mi van velünk? Mit adunk mi neki? Az ember, egy barátja elvesztésénél döbben csak rá, hogy milyen önző is volt. A mellettem álló bölcs ismerősöm (élettapasztalatából eredően) nyugtatott: „Majd most jöttök ti, fiatalabbak. Ha tudjátok követni az ő magyarságszeretétét és a kultúra iránti elkötelezettségét, akkor visszaadtok valami kedveset Miklósnak.”

Igyekszem...